

Јован Ђирилов

Ђука, не баш типични Србин

Колико год је Миодраг Ђукић свесно гајио лик српског писца и патриоте, по мени он заправо није био типичан Србин за каквог је у нашој јавности важио.

Снажне грађе, што доликује једном инструктору каратеа, а дуге седе браде која више доликује неком пророку, био је ипак човек нијанси. Таква му је грађа током живота на руководећим местима доприносила утиску човека који гаји тај ауторитет базиран на спољашњем изгледу, какву му је природа дала. Чак и кад је говорио својим добро утемељеним басом, који је ишао уз његову снажну грађу, откривао је чињенице које баш не доликују човеку на власти. Добро сам запамтио јеретични податак изречен на неком јавном месту за време његовог министровања за Милошевићевих дана: “Кад бисте ви само знали да један бесмислени и не много корисни тенк кошта нашу државу више од годишњег буџета за културу”. Тако заиста не говори послушник режима. Војска је табу у који ниједан следбеник власти јавно не дира.

Рођен у срцу Србије, као министар културе посебно је обраћао пажњу на

подухвате које ће у дубокој српској унутрашњости фаворизовати више него иједан његов претходник. То га није навело да Битефу закине неки динар, иако Битеф није био његов *cup of tea*, а још мање његова чашица шљивовице. Чини ми се да је Ђука Србин који чај није пио чак ни кад је био болестан. Међутим, био је међу оним ређим Србима на власти који се трудио да одржи обећање или задату реч.

Миодраг Ђукић спада, по мени, међу наше људе необичног споја левог осећања друштвене правде и наглашеног патриотизма типичног за десницу. Зато је и могао бити у Милошевићевој влади, јер се и овом вођи чинило да се у његовој политици такође сливају у једно та два прилично противуречна принципа.

Као драмски писац био је плодан. Никада несврстан међу три најбоља жива драмска писца, стигао је са својим комадима до значајних позорница, све до избирљивог Југословенског драмског позоришта, које му је приказало комад *Александар* у режији Златана Дорића. Тај комад одише његовом, као драматичара, типичном иро-

нијом, којом иначе није био обузет као личност, бар у контактима са мнош.

Драму *Александар* је написао као дипломски рад на Факултету драмских уметности. Један од његових професора сведочи да је тада млади надобудни Миодраг Ђукић питао кад ће му на катедри прочитати драму и одлучити да ли ће је штампати у “Сцени”, додајући: “Мене уопште не интересује ваше мишљење, већ само да ли ћете је штампати”. Одговор је сутрадан био – не.

Неком игром случаја са Ђуком сам био на неком званичном ручку у Клубу посланика на Дедињу. Било је то јуна месеца ове године. Код њега се

није осетио ни траг искључивости и хиперкритичности оног некадањег дрчног студента. Нити је одисао оном типичном догматском заслепљеношћу политичара који више није на власти. Био је толерантан. Предлагао је присутнима низ потеза у култури. Ширина старијег господина, што се тиче јела, пристојног апетита. Али у пићу умереног. Нисам ни слутио да је болестан. А још мање да ћу за неку недељу прочитати у новинама да је умро.

Можда није довољно да га се сећамо као човека, него и његових комада који заслужују да се прикажу на сцени.

